

Kniha Daniel — sto patnáctý díl

Odhalení prorockých charakteristik poslední generace

Jeff Pippenger

2024-03-04

V poslední generaci lidu, který je opomíjen, jsou rozpoznány určité prorocké charakteristiky. Jsou tehdy pokolením zmijí, neboť si utvořili charakter satana. Jsou pokolením cizoložníků, neboť navázali neposvěcená spojení s nepřáteli Božími. Dospěli do stavu, kdy vidí, ale nemohou rozumět, slyší, ale nemohou vnímat, neboť jsou neobrácení, což je vyjádřeno tím, že jejich srdce ztučněla. Mojžíš se tímto jevem zabýval jako první.

I svolal Mojžíš celý Izrael a řekl jim: Viděli jste vše, co Hospodin učinil před vašima očima v egyptské zemi faraónovi, všem jeho služebníkům i celé jeho zemi; ta veliká pokušení, která viděly tvé oči, ta znamení a ty veliké zázraky. Ale Hospodin vám až do dnešního dne nedal srdce, abyste rozuměli, ani oči, abyste viděli, ani uši, abyste slyšeli. Deuteronomium 29,2–4.

Při první zmínce o laodicejském jevu vidění a slyšení je tím, co Boží lid není schopen spatřit, znamení a divy jeho základních dějin. Jeremjáš tento jev označuje jako vlastnost „pošetilých panen“ v posledních dnech a jako znázornění odmítnutí pošetilých panen přijmout poselství tří andělů, které začíná oznámením prvního anděla, aby se bály Boha Stvořitele. Pro tuto vzpouru neobdrží pozdní déšť.

Oznamte toto v domě Jakobově a rozhlase to v Judsku řkouce: Slyšte nyní toto, lide pošetilý a bez rozumu, který má oči, a nevidí, který má uši, a neslyší: Cožpak se mne nebudete bát? praví Hospodin. Nebudete se třást před mou tváří, já, jenž jsem položil písek za mez moří věčným ustanovením, takže ji nemůže překročit? Ačkoli se jeho vlny vzdouvají, přece nic nezmohou; ačkoli hučí, přece ji nemohou přelít. Ale tento lid má srdce odbojná a vzpurná; odvrátili se a odešli. A neříkají ve svém srdci: Bojme se nyní Hospodina, svého Boha, který dává déšť, podzimní i jarní, v jeho čas; zachovává nám ustanovené týdny žně. Vaše nepravosti odvrátily tyto věci a vaše hříchy vám zadržely dobré věci. Jeremiáš 5,20–25.

Ezechiel označuje ty, kdo projevují vlastnosti vyjádřené slovy „vidíce neporozuměli“, za dům vzpurný. Jsou vzpurným domem, který nechce spatřit dějiny svých základů, jsou pošetilými pannami, které nejsou obrácené, protože odmítají poselství prvního anděla, a tím odmítají všechna, neboť nepřijmete-li poselství prvního anděla, nemůžete přijmout ani druhé, ani třetí. V tomto stavu je těmto pannám v době pozdního deště pozdní déšť zadržován. Poté, co Ježíš ve svém vyprávění oslovil tuto charakteristiku, přistoupil k předložení podobností o rozséváči.

Blahoslavené jsou však vaše oči, neboť vidí, a vaše uši, neboť slyší. Amen, pravím vám, že mnozí proroci a spravedliví toužili spatřit to, co vidíte vy, a nespatřili; a slyšet to, co slyšíte vy, a neslyšeli. Vy tedy slyšte podobnosti o rozséváči. Když někdo slyší slovo o království a nerozumí mu, přichází ten Zlý a uchvacuje, co bylo zaseto v jeho srdci. To je ten, kdo přijal símě podél cesty. Kdo pak přijal símě na skalnatá místa, to je ten, kdo slovo slyší a hned je s radostí přijímá; ale nemá v sobě kořen a je nestálý: když pro slovo nastane soužení nebo

pronásledování, hned odpadá. Kdo pak přijal símě mezi trní, to je ten, kdo slovo slyší; ale starost o tento svět a klam bohatství slovo dusí, a on zůstává bez užitku. Kdo však přijal símě do dobré země, to je ten, kdo slovo slyší a rozumí mu; ten také nese užitek a přináší: jeden stonásobný, druhý šedesátinásobný, jiný třicetinásobný. Jiné podobenství jim předložil, řka: Království nebeské je podobné člověku, který zasel dobré símě na svém poli. Když však lidé spali, přišel jeho nepřítel, naseł mezi pšenici koukol a odešel. Když pak stéblo vyrostlo a přineslo plod, ukázal se i koukol. Tu přišli služebníci hospodáře a řekli mu: Pane, nezaseł jsi na svém poli dobré símě? Odkud tedy má koukol? On jim řekl: To učinil nepřítel. Služebníci mu řekli: Chceš tedy, abychom šli a sesbírali jej? On však řekl: Ne, abyste při sbírání koukolu nevytrhali s ním i pšenici. Nechte obojí spolu růst až do žně; a v čas žně řeknu žencům: Seberte nejprve koukol a svažte jej do otýpek k spálení; ale pšenici shromážděte do mé stodoly. Matouš 13,16–30.

Pošetili jsou koukol a moudří jsou pšenice. V podobenství o deseti pannách je právě vlastnictví oleje tím, co zjevuje rozdíl mezi oběma třídami, a u pšenice a koukolu je založen na tom, zda je porozuměno semeni, jímž je slovo. První zmínka u Mojžíše o třídě, která neuvidí, a proto neporozumí, klade poselství, jemuž má být porozuměno, do znamení a divů zakládajících dějin. Poslední prorocký odkaz Ellen Whiteové na prvky slepoty vzpurného domu určuje, že očima, jímž bylo požehnáno vidět to, co si všichni spravedliví muži přáli vidět, byly dějiny milleritského hnutí.

„Všechna poselství daná v letech 1840–1844 mají být nyní předkládána s mocí, neboť je mnoho lidí, kteří ztratili správnou orientaci. Tato poselství mají zaznít ve všech církvích.“

„Kristus řekl: ‚Blahoslavené jsou vaše oči, neboť vidí; a vaše uši, neboť slyší. Amen pravím vám, že mnozí proroci a spravedliví lidé toužili spatřit to, co vidíte vy, ale nespatřili to; a slyšet to, co slyšíte vy, ale neslyšeli to‘ [Matouš 13,16.17]. Blahoslavené jsou oči, které spatřily věci, jež byly viděny v letech 1843 a 1844.“ Manuscript Releases, svazek 21, 436, 437.

Ježíš vždy znázorňuje konec počátkem a první zmínka o těch, kteří mají oči, ale nevidí ani nerozumějí, spolu s poslední zmínkou ukazují, že základní dějiny vzpurného domu jsou tím, co není viděno, a proto je odmítáno, a tím se pošetilým brání rozpoznat pozdní déšť. Dějiny let 1840–1844 byly předobrazeny vysvobozením starověkého Izraele z egyptského otroctví. Selhání starověkého Izraele projít počátečním procesem zkoušky jej přivedlo do Kádeše, kde přijal falešnou zprávu deseti zvědů a zvolil si nového vůdce, aby je vedl zpět do Egypta. O čtyřicet let později byli znovu přivedeni do Kádeše a Mojžíš selhal tím, že podruhé udeřil do Skály.

Ačkoli Mojžíš selhal, Jozue přesto pokračoval, aby je uvedl do Zaslíbené země. Poslední zkouška v Kadeši byla spojena s vážnou vzpourou, neboť Ježíš vždy znázorňuje konec počátkem, a vzpoura deseti zvědů v Kadeši na počátku čtyřiceti let i na konci čtyřiceti let rovněž znázorňuje velikou vzpouru v Kadeši. A přece navzdory vzpouře Mojžíše v Kadeši již vidění vstupu do Zaslíbené země nebylo déle odkládáno.

Ve vzpouře roku 1863, která vedla k zesílené vzpouře roku 1888, jež vedla k ještě zesílenější vzpouře roku 1919, která vyvrcholila vzpourou roku 1957, přivedl Ježíš laodicejský adventismus zpět do Kádeše. Přivedl je zpět do dějin, v nichž přišel třetí anděl a započal proces zkoušky, který

nakonec zjevil vzpouru roku 1863 a vyhnanství bloudění na poušti Laodiceje. Třetí anděl vstoupil do závěrečné historie laodicejského adventismu 11. září 2001, když sestoupil mocný anděl ze Zjevení osmnácté kapitoly, který je třetím andělem. Poté oznámil, že Babylón padl, jak bylo předobrazeno svržením Nimrodovy věže, když byly strženy věže New York City.

„Poselství třetího anděla nebude pochopeno; světlo, které ozáří zemi svou slávou, bude těmi, kdo odmítají kráčet v jeho postupující slávě, nazýváno falešným světlem.“ Review and Herald, 27. května 1890.

Jako tomu bylo se starověkým Izraelem, tak je tomu i s moderním Izraelem. Pokolení, které je svědkem 11. září 2001, je posledním pokolením. Ježíš v Lukášově evangeliu, kapitole dvacáté první, řekl o „tomto pokolení“ a toto pokolení označil za ty, kdo žijí v době, kdy nebesa a země pominou, k čemuž dochází při Druhém příchodu. Toto pokolení, které bude žít, aby bylo svědkem Kristova návratu, rozpozná znamení, jež mu dokáže, že je posledním pokolením. Budou vědět a rozumět, že jsou těmi, kdo žijí v době, kdy se již „účinek žádného vidění“ nebude „odkládat“.

Když Ježíš s učedníky opouštěl chrám, požádali Ho, aby jim vysvětlil, co měl na mysli svým popisem zničení chrámu. Tento rozhovor představoval rozhovor, který budou vést Jeho učedníci v poslední generaci. Učedníci si přáli porozumět tomu, co měl na mysli, když opakovaně učil, že laodicejská adventistická církev má být při brzy přicházejícím nedělním zákonu smetena, neboť tamní ctitelé jsou vyvrženi z Jeho úst a již nejsou těmi, kdo za Něho mluví.

Když Ježíš odpovídal učedníkům, popsal zkázu Jeruzaléma i dějiny, které následovaly, až do samého konce světa. Poté, co až do devatenáctého verše vyložil historický přehled, obrací se ke zkáze Jeruzaléma, ke zkáze, která mohla nastat již při kříži, ale která byla v Božím milosrdenství a shovívavosti odložena asi o čtyřicet let. Na konci oněch čtyřiceti let měl být ostatek, který unikne zkáze, avšak jen tehdy, rozpozná-li znamení, které jim tehdy dal.

Na počátku starověkého Izraele nastalo čtyřicetileté období, které začalo soudem nad vzpourou deseti zvěďů, odloženým o čtyřicet let na základě Mojžíšovy přímluvy. Na konci starověkého Izraele přišel soud nad vzpourou kříže, který byl o čtyřicet let odložen pro Kristovu shovívavost a milosrdenství. V obou těchto dějinách zde byl ostatek, který unikl. Ježíš vždy znázorňuje konec nějaké věci jejím počátkem.

Ježíš se vyjádřil ke znamení spojenému se zničením Jeruzaléma a označil je jako „dny pomsty“.

A když uvidíte Jeruzalém obklíčený vojsky, tehdy vězte, že se přiblížilo jeho zpusťování.

Tehdy ti, kdo jsou v Judsku, ať uprchnou do hor; a ti, kdo jsou uprostřed něho, ať odejdou ven; a ti, kdo jsou na venkově, ať do něho nevcházejí. Neboť toto jsou dny pomsty, aby se naplnilo všechno, co je psáno. Lukáš 21,20–22.

„den pomsty“ je sedm posledních ran, a z tohoto důvodu sestra Whiteová uvádí zkázu Jeruzaléma do souladu s vykonávacím Božím soudem v posledních dnech.

Přistupte, národy, abyste slyšely, a pozorně naslouchejte, lidé; ať slyší země i vše, co je na ní, svět i vše, co z něho vychází. Neboť Hospodinovo rozhořčení je proti všem národům a jeho

hněv proti všem jejich vojskům; zcela je zahladil, vydal je k pobití. I jejich pobití budou vyvrženi a z jejich mrtvol vystoupí jejich zápach a hory se budou rozplývat jejich krví. A všecken nebeský zástup se rozplyne a nebesa budou svinuta jako kniha; a všecken jejich zástup opadá, jako opadává list z vinné révy a jako padá fik z fíkovníku. Neboť můj meč se opije v nebi; hle, sestoupí na Idumeu a na lid mé klatby k soudu. Hospodinův meč je naplněn krví, ztučněl tukem, krví beráneků a kozlů, lojem z ledví skopců; neboť Hospodin má oběť v Božře a veliké pobití v zemi Idumejské. A s nimi padnou i jednorožci, býčci spolu s býky; a jejich země bude nasáklá krví a jejich prach ztuční tukem. Neboť je to den Hospodinovy pomsty a rok odplat pro při Sijónu. Izajáš 34,1–8.

Ježíš pronesl své první veřejné vystoupení v Nazaretě, když se prohlásil za Mesiáše. Toto vystoupení bylo prorocky řízeno zásadou prvního zmínění. Čtení, které si zvolil, ukazovalo, že jeho dílo zahrnuje i vyhlášení „dne Hospodinovy pomsty“, což je podle Izajáše také „rok odplat za spor o Sijón“.

V Nazaretě Kristus započal svou veřejnou službu a oznámil se jako Mesiáš. Tehdy se ti, kteří slyšeli jeho slova, avšak neporozuměli, pokusili ho zabít tím, že ho chtěli svrhnout z hory. Počátek jeho služby byl poznamenán tím, že se ho lidé z jeho rodného města pokusili zabít, a závěr jeho služby tím, že ho jeho lid skutečně zabil. Jeho služba měla za cíl ztotožnit se jako Mesiáš, jímž se stal, když byl pomazán při svém křtu. Při jeho křtu sestoupil božský symbol, aby potvrdil naplnění předpovědi o přicházejícím Mesiáši. Dne 11. srpna 1840 sestoupil božský symbol, aby potvrdil předpověď zkušebního poselství oné historie. A dne 11. září 2001 sestoupil božský symbol, aby potvrdil předpověděné poselství oné historie, jímž je poselství pozdního deště.

„Po tom, co dva dny působil mezi Samařany, Ježíš je opustil, aby pokračoval ve své cestě do Galileje. V Nazaretě, kde strávil své mládí a rané mužství, se nezdržel. Přijetí, jehož se mu tam dostalo v synagoze, když se prohlásil za Pomazaného, bylo natolik nepříznivé, že se rozhodl hledat úrodnější pole, kázat uším, která budou naslouchat, a srdcím, která přijmou jeho poselství. Prohlásil svým učedníkům, že prorok nemá cti ve své vlastní zemi. Tento výrok vyjadřuje onu přirozenou neochotu, kterou mnozí lidé mají uznat jakýkoli podivuhodně obdivuhodný rozvoj u toho, kdo nenápadně žil v jejich středu a koho od dětství důvěrně znali. Zároveň by se však tytéž osoby mohly divoce nadchnout pro nároky cizince a dobrodruha.“
The Spirit of Prophecy, svazek 2, 151.

V Lukášovi v kapitole dvacet jedna Kristus označuje sto čtyřicet čtyři tisíc, poslední generaci, která nezemře. Činí tak tím, že předkládá dějiny, které započaly Jeho poslední návštěvou toho, co dříve bývalo domem Jeho Otce, avšak poté se stalo domem Židů. Ve vyprávění těchto dějin, jež Ježíš začal předkládat, dospěl k bodu, kdy měl být Jeruzalém a chrám, o němž chtěli učedníci vědět, zničen (70 po Kr.). Tuto zkázu označil jako dny pomsty, což bylo součástí Jeho úvodního ohlášení Jeho služby. „Dny pomsty“ nepředstavovaly pouze zničení Jeruzaléma v roce 70, nýbrž také dobu Božího hněvu, jak je znázorněna v sedmi posledních ranách.

Neboť toto je den Panovníka, Hospodina zástupů, den pomsty, aby vykonal pomstu nad svými protivníky; meč bude požírat, nasytí se a opije se jejich krví; neboť Panovník, Hospodin zástupů, má oběť v severní zemi při řece Eufratu. Jeremjáš 46,10.

„Den pomsty“ nad Babylónem, znázorněný „obětí v severní zemi při řece Eufratu“, začíná brzy nastávajícím nedělním zákonem.

Pro hněv Hospodinův nebude obývána, nýbrž bude naprosto zpustošena; každý, kdo půjde kolem Babylóna, užasne a bude syčet nad všemi jeho ranami. Seřad'te se proti Babylónu kolem dokola; vy všichni, kdo napínáte luk, střílejte na něj, nešetřete šípy, neboť zhřešil proti Hospodinu. Pokřikujte proti němu kolem dokola; podal ruku; jeho základy padly, jeho hradby jsou strženy, neboť je to pomsta Hospodinova; vykonejte na něm pomstu; jak činil on, učiňte jemu. Vyhlad'te z Babylóna rozsévače i toho, kdo v čase žně zachází se srpem; před strachem utiskujícího meče se každý obrátí ke svému lidu a každý uprchne do své země. Izrael je rozptýlená ovce; lvi jej zahnali. Nejprve jej pohltit král asyrský a nakonec mu tento Nebúkadnesar, král babylónský, rozdrtil kosti. Proto tak praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelův: Hle, potrestám krále babylónského i jeho zemi, jako jsem potrestal krále asyrského. A přivedu Izraele zpět do jeho příbytku a bude se pást na Karmelu a Bášanu a jeho duše se nasytí na pohoří Efraim a v Gileádu. V oněch dnech a v onom čase, praví Hospodin, bude hledána nepravost Izraele, a nebude jí; i hříchy Judy, a nebudou nalezeny; neboť odpustím těm, které zachovám. Vytáhni proti zemi Meratajim, proti ní i proti obyvatelům Pekódu; pustoš a naprosto je vyhlad' za nimi, praví Hospodin, a učiň podle všeho, co jsem ti přikázal. V zemi zní válečný hluk a veliké zkáza. Jak je rozdrčeno a zlomeno kladivo celé země! Jak se stal Babylón pustinou mezi národy! Nastražil jsem ti léčku, a také jsi byla chycena, Babylóne, a nevěděla jsi o tom; byla jsi nalezena a také dopadena, protože jsi zápasila proti Hospodinu. Hospodin otevřel svou zbrojnicí a vynesl zbraně svého rozhořčení; neboť toto je dílo Panovníka, Hospodina zástupů, v zemi Chaldejců. Přitáhněte proti ní od nejzazší hranice, otevřete její sýpky; navršte ji v hromady a úplně ji zničte; ať z ní nic nezůstane. Pobijte všechny její býčky; ať sestoupí na porážku. Běda jim! Neboť přišel jejich den, čas jejich navštívení. Hlas těch, kdo prchají a unikají ze země Babylóna, aby na Sijónu zvěštovali pomstu Hospodina, našeho Boha, pomstu za jeho chrám. Svolejte proti Babylónu lučištníky, všechny, kdo napínají luk; utábořte se proti němu kolem dokola; ať z něj nikdo neunikne; odplaťte mu podle jeho skutku; podle všeho, co učinil, učiňte jemu; neboť se zpupně postavil proti Hospodinu, proti Svatému Izraele. Jeremiáš 50,13–29.

Zničení Jeruzaléma v roce 70 po Kr. představuje vykonávací soud nad nevěstkou babylónskou, který začíná brzy přicházejícím nedělním zákonem ve Spojených státech. Ježíš věděl, že označuje rok 70 po Kr. jako brzy přicházející nedělní zákon, neboť je autorem svého Slova a je tím Slovem. Je důležité rozpoznat rámec prorocství, který Ježíš předkládá v dvacáté první kapitole Lukášova evangelia, aby bylo možné porozumět tomu, jaké znamení označuje, že poslední generace již přišla.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

„Příchod Krista nastane v nejtemnějším období dějin této země. Dny Noemovy a Lotovy vykreslují stav světa těsně před příchodem Syna člověka. Písmo, ukazující vpřed k této době, prohlašuje, že satan bude působit se vší mocí a „se vším klamem nepravosti“. 2. Tesaloniickým 2,9.10. Jeho působení se zřetelně projevuje v rychle narůstající temnotě, v nesčetných bludech, herezích a svodech těchto posledních dnů. Satan nejen vede svět do zajetí, ale jeho svody jako

kvas pronikají i do vyznávajících církví našeho Pána Ježíše Krista. Velké odpadnutí se rozvine v temnotu hlubokou jako půlnoc. Pro Boží lid to bude noc zkoušky, noc pláče, noc pronásledování pro pravdu. Avšak z oné noci temnoty zazáří Boží světlo.“

„On působí, aby ,světlo zazářilo z temnoty‘.“ 2. Korintským 4,6. Když „země byla nesličná a pustá a tma byla nad propastí“, „Duch Boží se vznášel nad vodami. I řekl Bůh: Budiž světlo. I bylo světlo.“ Genesis 1,2.3. Tak i v noci duchovní temnoty zaznívá Boží slovo: „Budiž světlo.“ Svému lidu praví: „Vstaň, rozsviť se, neboť přišlo tvé světlo a sláva Hospodinova vzešla nad tebou.“ Izaiáš 60,1.

„Hle,‘ praví Písmo, ,temnota přikryje zemi a mrákota národy; nad tebou však vzejde Hospodin a jeho sláva se nad tebou ukáže.‘ Verš 2. Kristus, záře Otcovy slávy, přišel na svět jako jeho světlo. Přišel, aby zjevoval Boha lidem, a o Něm je psáno, že byl pomazán ,Duchem svatým a mocí‘ a ,chodil, čině dobře‘. Skutky 10,38. V nazaretské synagoze řekl: ,Duch Páně jest nade mnou, protože mne pomazal, abych zvěstoval evangelium chudým; poslal mne, abych uzdravoval zkroušené v srdci, vyhlašoval zajatcům propuštění a slepým navrácení zraku, propouštěl zdeptané na svobodu, hlásal milostivé léto Páně.‘ Lukáš 4,18.19. To bylo dílo, které pověřil konat své učedníky. ,Vy jste světlo světa,‘ řekl. ,Tak sviť světlo vaše před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a oslavili vašeho Otce, kterýž jest v nebesích.‘ Matouš 5,14.16.“ Proroci a králové, 217, 218.